

շատ ծանօթ ձայն մը «Արփենի, Արփենի, սիրուն Արփենի, հոս ի՞նչ կ'ընես» ըսաւ:

— Չաւեն հայրիկ, դո՞ւ ես, մայրիկին կը սպասեմ,— զրուցեց աղջիկը տեղաց ցատկելով:

— Մայրիկը զիս դրկեց քեզ տանելու համար, եկ երթանք:

— Բայց դու լիճն ընկեր ես, Չաւեն հայրիկ, վրադ գլուխդ բոլոր թրջեր է:

— Յոգ չէ երբ ես ջուրն ընկնիմ, աղջիկս:

— Բայց մայրիկը կըսէ, որ ջուրն ընկնիք՝ կը խեղդվիք:

— Այդ ինձ համար չէ, սիրուն Արփենի, աստուած քեզ պահէ, որդեակ:

— Ինչո՞ւ երեսդ անդին կը դարձնես, Չաւեն հայրիկ:

— Արեւն աչքիս կը զարնէ անոր համար: Բայց հիմա խօսելու ատեն չէ, եկ ինձ, որդեակ:

— Ինչ կ'ընես, Չաւեն հայրիկ, զիս կը թրջես, բոլոր ջուր եղայ:

— Յոգ չէ, Արփենի, դու ձայն մի՛ հաներ, ամենեւին մի՛ խօսիր, մինչեւ որ ցամաք ելնենք:

Խեղճ տղան կուրծքին վրայ պառկեցուցած նոյնպէս լողալով կ'երթար Չաւեն մինչեւ ցամաքը գտան. այն ատեն եղեգներու մէջ ելաւ կանգնեցաւ, հագաւ իր սպառազինութիւնը, եւ երբ աչքը դարձուց Վարդանաբերդի տեսաւ մուխ մը կը բարձրանար. աչվները կրակ դարձած սոսկալի յիշոցք մը տուաւ ատամները կրճտելով, այնպէս որ Արփենի սոսկմամբ «Ի՛նչ եղար, Չաւեն Յայրիկ» ըսելով սկսաւ փախչիլ. «Կա՛ց որդեակ, կա՛ց Արփենի, միտքս չեկաւ թէ հրեշտակներու քով ամեն պարագայի մէջ իրենց լեզուին չափ պետք է դնեն», զրուցեց եւ ուժով մը սուլեց. Վայրկեան մը չանցած իր նժոյգը եկաւ վազելով եւ եղեգները կոտորտելով: Իսկ երբ Արփենին գիրկն առաւ Չաւեն, խելօք ձին մեշքը խոնարհեցուց, որ դիւրութեամբ հեծնա զինուորը, եւ Կ'աղաւանայ ճամփան բռնեցին: